

## POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa M. M.  
przeciwko A. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą NZOZ  
Specjalistyczna Poradnia Lekarska w W.  
o wynagrodzenie, odszkodowanie, sprostowanie świadectwa pracy,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 maja 2016 r.,  
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.  
z dnia 24 marca 2015 r., sygn. akt XXI Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej 900 (dziewięćset) zł  
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 24 marca 2015 r. Sąd Okręgowy w W. w sprawie z powództwa M. M. przeciwko A. K. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą NZOZ Specjalistyczna Poradnia Lekarska w W. o wynagrodzenie, odszkodowanie, sprostowanie świadectwa pracy, na skutek apelacji pozwanej, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że powództwo oddalił w całości a koszty postępowania między stronami wzajemnie zniósł, zniósł również koszty postępowania między stronami w postępowaniu apelacyjnym.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w części zmieniającej wyrok Sądu pierwszej instancji i oddalającej powództwo co do

roszczeń o zapłatę oraz rozstrzygającej o kosztach postępowania. Zdaniem skarżącej skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna, gdyż Sąd drugiej instancji rażąco naruszył przepisy prawa materialnego, tj. art. 471 k.c. w związku z art. 300 k.p. Błędnie skupił się bowiem na analizie roszczenia odszkodowawczego powódki jedynie w kontekście wystąpienia szkody jako następstwa wydania błędnego świadectwa pracy, pod kątem przesłanek z art. 99 § 1 i 2 k.p. Całkowicie zaniechał natomiast analizy pod kątem wystąpienia przesłanek z art. 471 k.c. Zdaniem skarżącej fikcyjne zatrudnienie na połowę etatu oraz formalne zaniżenie wypłacanego wynagrodzenia spowodowało, że powódka została pozbawiona prawa do zasiłku dla bezrobotnych i świadczenia przedemerytalnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich

znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541). Istotne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Zauważyć należy, że Sąd Okręgowy ustalił, że powódka zawarła dorozumiane porozumienie o zmianie pełnego na niepełny wymiar czasu pracy. Wywody skarżącej stanowią polemikę z oceną dowodów i wynikającymi z niej ustaleniami faktycznymi, co, zgodnie z art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c., nie podlega kontroli kasacyjnej. Ponadto nie można pominąć okoliczności, że zgodnie z ustaleniami faktycznymi, do obowiązków powódki należało zajmowanie się u pozwanej sprawami kadrowo-płacowymi i składanie do organu rentowego deklaracji rozliczeniowych. Wobec tego zarzuty skargi oraz związane z nimi twierdzenia oczywistej zasadności skargi opierają się w istocie rzeczy na niedopuszczalnym kwestionowaniu ustaleń faktycznych wiążących Sąd Najwyższy.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).